

ПРИСЪДАТА НА ХЪШОВЕТЪ

Тоя денъ въ кръчмата на Странджата се забелязваше голъмо оживление. Около маситѣ сѣдѣха, неспокойни и възбудени, много хъшове. Тѣ изпушаха отъ устата си гъсти къмба тютюневѣ димѣ. Чукаха звънливо пълни чаши съ вино и се разговаряха на високъ гласъ. Отъ време на време обръщаха страшни погледи къмъ тезгяха на кръчмата. Тамъ, въ жъгъла, бѣше легналъ младъ хъшъ. Ръцетѣ му бѣха вързани на гърба. Плахитѣ му очи свѣтѣха на неспокойното му бледо лице. Той поглеждаше къмъ вратата и нищо не отговаряше на ругатнитѣ, които хъшоветѣ му отправяха отвреме на време.

— Гледай го добре, Странджа, че ти отговаряшъ за него! — проеца дебелъ гласъ отъ една маса.

Странджата, съ много белези отъ сабя и куршуми по лицето, препасанъ съ изцапана престилка, погледна страшно вързания.

— Гледамъ го азъ него, пантата му съ панта! — рече той и дръпна нервно мустакъ.

Вързаниятъ свде глава още по-ниско. Въ това време вратата на кръчмата се отвори. Влѣзе високъ младъ мъжъ съ хубава гъста черна брада. Това бѣше Христо Ботевъ. Той огледа гордо кръчмата.

Хъшоветѣ наскачаха, протегнаха ръце и единъ презъ другъ почнаха да говорятъ нѣщо неразбрано.

— Чакайте! — заповѣда Ботевъ, като махна съ ръка. — Единъ да говори! Какво има?

Отъ предната маса скочи голобрадъ високъ хъшъ съ остъръ погледъ и умно лице. Той се казваше Никола Симовъ, бждещиятъ Ботевъ знаменосецъ.

— Виждашъ ли го? — посочи той на вързания. — Направилъ е голѣмъ маскарлъкъ! Открадналъ отъ народнитѣ пари! Нали бѣхме събрали сто гроша и ги дадохме на печатаря Паничковъ да купи хартия за вестника? А тоя се вмъкналъ въ печатницата и въ залисията, грабналъ отъ чекмеджето осемъ гроша.

Ботевъ сви строго вежди. Погледна виновния.

— Вѣрно ли е това? — попита той презъ жъби.

— Гладенъ бѣхъ... Нѣмамъ пари... — започна да се оправдава хъшътъ.

— А ние имаме ли? Не гледуваме ли? — прекъсна го Ботевъ.

После се обърна къмъ хъшоветѣ:

— Какво да го правимъ? — Да го сѣдимъ! — зарева цѣлата кръчма.

— Да помни какъ се ядатъ народни пари! ..

Настана отново шумъ. Всѣки приказваше. Всѣки даваше мнение.

Най-после силниятъ гласъ на Ботевъ проеетъ въ цѣлата кръчма:

— Стига приказвахте и решавахте! Нека Странджата да каже кои ще бждатъ сѣдитѣ!

Кръчмарятъ зачука съ лъжичката по тезгяха.

— Слушайте — каза той. — За сѣдни предлагамъ Христо Ботева, Никола Симовъ Куруто и Нено Христовъ. Съгласни ли сте?

— Браво! Съгласни сме... Кръчмата отново бѣше изпълнена съ викове. Тримата, посочени отъ Странджата, се събраха около една маса.

— Доведете виновния!

Доведоха го предъ сѣдитѣ.

Но крадецътъ не можа да стои на краката си отъ вълнени и седна на прашния подъ.

— Сгрѣшихъ... Простете ми! — помоли се тихо той.

— Значи се признавашъ за виновенъ? — попита строго Ботевъ.

— Признавамъ, простете ми. Тримата сѣдии се погледнаха.

— Сѣдътъ следъ малко ще каже какво е решилъ, — каза Куруто.

И той последва Ботева и Нено Христовъ въ малката стаичка, която служеше за спалня на Странджата.

Сѣдитѣ не се бавиха много.

Тѣ излѣзоха доволни. Лека усмивка играеше по лицата имъ.

Ботевъ се качи на единъ столъ.

— Внимание! — извика той силно. И когато шумътъ утихна, продължи:

— Сѣдътъ, като взе предъ видъ, че виновникътъ Василь Пенева се призна самъ въ извършената кражба на осемъ гроша народни пари и поиска прошка колѣнопреклонно за това си грозно деяние, осъжда го на следното: до като всички въ кръчмата пѣятъ, ядатъ и се веселятъ, подсѣдимиятъ, ще обикаля кръчмата пълзишкомъ, на четири крака и ще мяука като котка!..

Буенъ смѣхъ залѣ кръчмата. Момчетата почнаха да плѣскаятъ съ ръце, да ржкомахатъ въ въздуха и да подканятъ осъждения. Но той се сви до краката на масата като котка и не искаше да стане. Никола Симовъ Куруто отвърза ръцетѣ му и го хвана за яката.

— Хайде, почвай, че ако не слушашъ, главата ти повече ще пати!

Срѣдъ общиятъ смѣхъ, крадецътъ почна да мяучи, отначало плахо, после по-силно...

До тезгяха стоеше Странджата и съ бащинска усмивка гледаше тая веселба.

— Късметъ имашъ, — клатѣше глава той, — късметъ имашъ, че случвашъ добри другари... Само смѣхъ си правятъ съ тебе, а не ти сложатъ ножа на врата! Ама и тоя срамъ, дето ще го носишъ до като си живъ, ти стига!..

А осъдениятъ се провираше между маситѣ и продължаваше жално да мяучи срѣдъ общия смѣхъ на хъшоветѣ...

Петъръ Стѣповъ

Живо Цѣвнало бѣло кокиче В.П.Нешевъ

Цѣвна-ло бѣ-ло ко-ки-че, мо-ма си сплитки на-ки-чи,
па викна пѣсень да пѣ-е — гласътъ ѝ го-ра лю-лъ-е.

Дочу я младо козарче отъ връхъ, отъ кръшни баири, извади медно цафарче, наду го, сладко засвири.

Цафарче свири, извива, далекъ се пѣсень разнася, далекъ се радость разлива, 2 тихъ вѣтъръ тихо приглася. Никола Монева

МИНЗУХАРИ

Жълти, жълти минзухари, на кокичето другари, връхъ извили катъ свѣщички, запалени самъ-самички!

Жълти, жълти минзухари, пролѣтѣта ви пакъ завари по рѣтлинки, по полята, въ планината и гората.

Жълти, жълти минзухари, Богъ съсь злато ви нашари, да блестяте край нивята и да радвате децата!

Радка Станимирова

Беритбата на тютюна въ южна България.

Тютюнътъ е отрова, но въпрѣки това, има хора, които го пушатъ. У насъ се засѣва въ голѣми количества и носи доходъ на много семейства, които се занимаватъ съ отглеждането му.

АКО ГО ОЧУКА ГРАДЪ

Единъ човѣкъ живѣлъ самъ въ малката си къщичка на края на едно село. Той не билъ жененъ. Боялъ се да не би да умре жена му. Тогава е трѣбвало да губи време да си търси друга жена. А трѣбвало да харчи и пари.

Той ходѣлъ почти голъ. Толкова много били скъсани дрехитѣ му! Защото, откакто е човѣкъ, все съ тѣхъ се помнѣлъ.

— Защо да ги кърпя или да си шия други дрехи? — казвалъ си той. — Нали пакъ ще се скъсатъ!..

Откакто майсторитѣ му направили къщичката и я измазали, той не взелъ нито веднажъ да я позамаже или нѣщо да поправи.

— Какво ще я поправямъ? — Нали пакъ ще се развали. Ако река да я замажа наново — лесно е, за колко време ще

стане? — Но нали пакъ ще се изцапа и изкърти? — Каква полза после?..

Така разсѣждавалъ и за боклука, който билъ задръстилъ вече пода на къщата му и двора.

Тоя човѣкъ никога не се миялъ. Нито пѣкъ се стрижелъ и бръснѣлъ. И все поради сѣщитѣ причини.

Той ядѣлъ кога, каквото и колкото намѣри. По-право — хранѣлъ се отъ подаването на милостивитѣ бабички отъ селото.

Веднажъ се събрали въ кръчмата хора отъ селото. Отъ дума на дума заговорили, съ съжаление, за тоя човѣкъ.

— Азъ, казалъ единъ, съмъ готовъ да дамъ два шиника жито да си засѣе тая есенъ, та и той да има какво да оре, да сѣе, да жъне и да има за какво да мисли.

— И азъ!

— И азъ! — така, изредили се още нѣколкомина.

— Отъ мене пѣкъ — обадилъ се другъ селянинъ, има една нива. Ще му дамъ една отъ най-хубавитѣ си ниви. Да ме помни докато е живъ!..

Сговорили се. Станали.

Отишли при човѣка.

— Какво ви носи насамъ? — запиталъ ги той.

— Какво ли? — отговорили съселянитѣ му. — Дойдохме да те зарадваме. Днесъ, въ кръчмата, говорихме за тебе. Та решихме, добре ще е, да си имашъ и ти нива, добитѣкъ и хамбаръ, пълень съ жито. За това, ще ти дадемъ една нива и жито да си засѣешъ и ти като другитѣ хора.

— Добре сте намислили, — позасмѣлъ се човѣка. Но какво да ви кажа? — Страхувамъ се да приема скъпния даръ. Не,

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Григоръ Угаровъ

Роденъ е на 5 августъ 1911 година въ с. Челопечене, Софийско. Сега живѣе и работи въ София.

Григоръ Угаровъ е отъ най-младитѣ наши писатели, които пишатъ предимно за деца и юноши. До сега е написалъ книгитѣ: „Горското дете“, приказки и разкази, „Синигерова жалба“, разкази, „Малкиятъ пжтешественикъ“, романъ, „Пестеливитѣ деца“, поема, „Божиятъ пратеникъ“ и „Чудната звезда“, разкази. Сътрудникъ е на почти всички вестници и списания за деца и юноши.

На в. „Славейче“ е редовенъ сътрудникъ още отъ първата годишнина. Много отъ неговитѣ разкази и стихотворения сж познати на нашитѣ малки читатели, които съ радость ги четатъ и заучаватъ.

МАРТЕНСКО СЛЪНЦЕ

Слънчице ле мило, де се бѣше скрило, де си зимувало и кжде си грѣло?

Ето вече тука чака те капчука, сжщо като живи чакатъ всички ниви редомъ на редици съ есенни пшеници, да се залюбятъ пѣсень да запѣятъ, радость да раздвижи всички бедни хижи, пѣсень да огласи всички сиромаси. А децата всички волни като птички, съ тебе да се кичатъ, че те най-обичатъ!

Слънчице ранило, слънце златокрило, нийде не пжтувай тука си зимувай!

Григоръ Угаровъ

Сава Поповъ

